

4. Kui kaebajal on kohtuotsuse alusel õigus täiendavate tasuta saastekvootide eraldamisele, siis tekib küsimus, kas Euroopa Kohtu 28. aprilli 2014. aasta otsuse (kohtuasjas C-191/14) resolutsiooni punkti 3 tuleb tõlgendada nii, et
- liikmesriigi pädeva asutuse poolt enne 1. märtsi 2017 aastateks 2013–2020 eraldatavate saastekvootide kindlaksmääramiseks kohaldatakse otsuse 2013/448/EL esialgse redaktsiooni artikli 4 ja II lisa sektoriülest paranduskoefitsienti ja
  - kohtu poolt pärast 1. märtsi 2017 aastateks 2013–2017 määratud täiendavalt eraldatavate saastekvootide kindlaksmääramiseks kohaldatakse otsuse 2013/448/EL esialgse redaktsiooni artikli 4 ja II lisa sektoriülest paranduskoefitsienti ja
  - kohtu poolt pärast 1. märtsi 2017 aastateks 2018–2020 määratud täiendavalt eraldatavate saastekvootide kindlaksmääramiseks kohaldatakse otsuse 2013/448/EL alates 1. märtsist 2017 kehtiva redaktsiooni, see tähendab otsusega 2017/126/EL muudetud redaktsiooni artikli 4 ja II lisa sektoriülest paranduskoefitsienti?

⁽¹⁾ Komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsus, millega määratakse kindlaks kogu liitu hõlmavad üleminekueeskirjad Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 10a kohaste tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamiseks (teatavaks tehtud numbri K(2011) 2772 all) (ELT L 130, lk 1).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Budai Központi Kerületi Bírósági (Ungari) 4. mail 2017 – VE versus
WD**

(Kohtuasi C-232/17)

(2017/C 256/03)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Budai Központi Kerületi Bíróság (Buda linnaosa esimese astme kohus, Ungari)

Põhikohtuasja pooled

Hageja: VE

Kostja: WD

Eelotsuse küsimused

- Kas direktiivi 93/13/EMÜ⁽¹⁾ põhjenduses 20 viidatud kõikide tingimustega tutvumise tagamist käsitlev nõue ning direktiivi 93/13/EMÜ artikli 4 lõikes 2 ja artiklis 5 viidatud selguse ja arusaadavuse tingimuse tõlgendamisel tuleb lugeda õiglaseks asjassepuutuvaid lepingusätteid, võttes arvesse, et tarbija saab tutvuda laenulepingu kõikide oluliste summade (lepingu eseme ehk laenusumma, osamaksete ja lepingutasu) suurusega ainuüksi pärast lepingu sõlmimist, teise, majandus- või kutsetegevuses lepingu sõlmiva lepingupoole (võimalik, et lepingu osaks tunnistatud) ja tarbija jaoks õiguslikult siduva ühepoolse tahteavalduse alusel (mitte objektiivse vajaduse tõttu, vaid teise, majandus- või kutsetegevuses lepingu sõlmiva lepingupoole kohaldatava ja eraldi kokku leppimata tüüptingimuse selle kohta käiva sätte põhjal)?
- Kas direktiivi 93/13/EMÜ põhjenduses 20 viidatud kõikide tingimustega tutvumise tagamist käsitlev nõue ning direktiivi 93/13/EMÜ artikli 4 lõikes 2 ja artiklis 5 viidatud selguse ja arusaadavuse tingimuse tõlgendamisel tuleb lugeda õiglaseks asjassepuutuvaid lepingusätteid, juhul kui laenulepingus on mõne olulise tingimuse kohta kasutatud sõnastust „hinnanguline“ (lepingu eseme ehk laenusumma, osamaksete ja lepingutasu kohta), ilma et selgitataks, kas hinnangulisena esitatud tekstiosa on õiguslikult siduv või mitte ning kas õigused ja kohustused võivad sellel põhineda või mitte?

3. Kas direktiivi 93/13/EMÜ põhjenduses 20 viidatud kõikide tingimustega tutvumise tagamist käsitlev nõue ning direktiivi 93/13/EMÜ artikli 4 lõikes 2 ja artiklis 5 viidatud selguse ja arusaadavuse tingimuse tõlgendamisel tuleb lugeda õiglaseks asjassepuutuvaid lepingusätteid, juhul kui laenulepingus on kasutatud valesid mõisteid selleks, et kindlaks määrata mõnd olulist tingimust, seda eelkõige valuutapõhise laenulepingu (milles laenulepingust tulenevad nõudeõigused määratakse kindlaks ja kantakse arvestusse välisvääringus [edaspidi „nõudeõiguse vääring“] ning need nõuded kuuluvad täitmisele riigi omavääringus [edaspidi „täitmise vääring“]):

1) laenusummaks on nimetatud

- laenulimiidi nõude rahavääringus esitatud summat või
- laenusumma nõude rahavääringus kindlaksmääratud maksimaalset piirmäära või
- tarbija kohustuse täitmise rahavääringus kindlaksmääratud rahastamisvajadust või
- kohustuse täitmise rahavääringus kindlaksmääratud laenulimiiti;

2) osamakseteks nimetatakse osamaksete oletuslikku piirmäära, mis on kindlaks määratud nõudeõiguse vääringus ja/või täitmise vääringus?

4. Kas direktiivi 93/13/EMÜ põhjenduses 20 viidatud kõikide tingimustega tutvumise tagamist käsitlev nõue ning direktiivi 93/13/EMÜ artikli 4 lõikes 2 ja artiklis 5 viidatud selguse ja arusaadavuse tingimuse tõlgendamisel tuleb lugeda õiglaseks asjassepuutuvaid lepingusätteid, juhul kui valuutapõhises laenulepingus on lepingu ese ehk laenusumma ja osamaksed kindlaks määratud (mitte objektiivse vajaduse tõttu, vaid teise, majandus- või kutsetegevuses lepingu sõlmiva lepingupoole kohaldatava ja eraldi kokku leppimata tüüptingimuse selle kohta käiva sätte põhjal)

1) nõude rahavääringus konkreetse summana (mis tähendab arvude jada, mis koosneb ainult üheksa numbritest 0-9) ja täitmise rahavääringus vähemalt üheselt kindlaksmäärataval viisil;

2) täitmise rahavääringus konkreetse summana ja nõude rahavääringus vähemalt üheselt kindlaksmäärataval viisil;

3) nõude rahavääringus ja täitmise rahavääringus vähemalt üheselt kindlaksmäärataval viisil;

4) nõude rahavääringus üldse mitte ja täitmise rahavääringus vähemalt üheselt kindlaksmäärataval viisil;

5) täitmise rahavääringus üldse mitte ja nõude rahavääringus vähemalt üheselt kindlaksmäärataval viisil?

4.1. Kas seoses eespool punkti 4 alapunktiga 5 on tagatud laenusumma üheselt kindlaksmääratavus laenulepingu sõlmimisel, kui laenulepingu sõlmimisel ei ole selles vaja kindlaks määrata ühtegi konkreetset summat (mitte objektiivse vajaduse tõttu, vaid teise, majandus- või kutsetegevuses lepingu sõlmiva lepingupoole kohaldatava ja eraldi kokku leppimata tüüptingimuse selle kohta käiva sätte põhjal) ja

1) laenuleping ei sisalda üksikasjalikku laenusummat üheski rahavääringus,

2) laenuleping sisaldab täitmise rahavääringus tarbija rahastamisvajadust või konkreetselt laenulimiiti,

3) laenuleping ei sisalda täitmise rahavääringus üheselt väljaarvutatavat laenusummat ning

- 4) laenulepingus viidatud matemaatiline valem laenusumma nõude rahavääringus selgelt väljaarvutamiseks ei ole täpne summa, vaid ainult ülempiir: täitmise rahavääringus üksikasjalikult esitatud tarbija rahastamisvajadus või laenulemiit?

4.2.

- 4.2.1. Juhul kui laenulepingus ei ole tarvis konkreetseid summasid selle sõlmimisel ära näidata, siis üheselt väljaarvutatavuse jaoks

- 1) on õiguslikult nõutav, et lepingu ese, s.o laenusumma ja – muutuva intressiga toote puhul – esimesel intressiperioodil kohaldatavate osamaksete suurus määratakse laenulepingus kindlaks konkreetselt ja laenulepingu sõlmimise ajal väljaarvutatavalt või
- 2) piisab sellest, kui selle sõlmimisel sisaldab laenuleping selliseid objektiivselt kindlakstehtavaid parameetreid, mille alusel need andmed (lepingu ese ja osamaksed) on võimalik välja arvutada mingil ajal tulevikus (s.o laenulepingus kehtestatakse selle sõlmimisel ainult tulevikus üheselt väljaarvutatavuse tingimused)?

- 4.2.2. Juhul kui piisab sellest, et lepingu eseme ehk laenusumma ja osamaksete –muutuva intressiga toote puhul esimesel makseperioodil kohaldatavate osamaksete – suurus on kindlaksmääratavad mingil ajal tulevikus nõude rahavääringus, siis see aeg tulevikus (mis on iseenesest mõistetavalt samal ajal ka lepingust tulenevate nõudeõiguste summa nõude rahavääringus kindlaksmääramise aeg) peab olema laenulepingu sõlmimise ajal selles objektiivselt kindlaks määratud või võib selle hilisema aja kindlaksmääramine kuuluda teise, majandus- või kutsetegevuses lepingu sõlminud poole diskretsiooniõigusega ainupädevusse?

- 4.3. Kas muutuva intressiga toodete puhul võib lugeda piisavaks ja seega ka õiglaseks, kui konkreetsed summad ja/või üheselt kindlaksmääratavus tagatakse osamaksete puhul esimese intressiperioodi suhtes nõude rahavääringus ja/või täitmise rahavääringus (sätestatult laenulepingus selle sõlmimisel) või on õiguslikult nõutav, et üheselt kindlaksmääratavus on tagatud laenuperioodi kõiki intressiperioode puudutavalt nõude rahavääringus ja/või täitmise rahavääringus (sätestatult laenulepingus selle sõlmimisel)?

- 4.4. Kas üheselt kindlaksmääratavust on võimalik tagada ainult vastava valemi kohaldamise teel või ka muul moel?

- 4.4.1. Kui üheselt kindlaksmääratavust on võimalik tagada mitte ainult vastava valemi kohaldamise teel, siis kas seda on võimalik õiglasel moel tagada piisavalt täpse sõnalise kirjelduse abil?

- 4.4.2. Juhul kui üheselt kindlaksmääratavust on võimalik tagada mitte ainult vastava valemi kohaldamise teel, siis kas seda on võimalik õiglasel moel tagada ka näiteks vastavate valdkonna terminite kasutamise teel (näiteks aastamaksed, lineaarne tagasimaksmine), ilma igasuguse muu selgituseta?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).